

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/95/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116204004
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1116204004.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: N. G.Š., T.. XX.X.XXXX, H. Z.. G. XXX/X, I., zast. Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., Heydukova 12, Bratislava, IČO: 47 234 318, proti žalovanému: KOOPERATÍVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu škody na zdraví s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. februára 2017 č.k. 6C 13/2016-117 takto rozhodol

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania vo výrokoch II. a IV. **p o t v r d z u j e.**

Žiadnej zo sporových strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 14 997,60 Eur s prísl. zastavil, priznal žalobcovi v časti zastavenia konania proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobu žalobcu zamietol a žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcom na náhradu škody na zdraví titulom sťaženia spoločenského uplatnenia voči žalovanému vo výške 26.360,84 Eur spolu s príslušenstvom tým, že dňa 24.07.2013 na križovatiek ulíc C. - Š.O. D. T. F. došlo k dopravnej nehode, pri ktorej vodič motorového vozidla zn. Citroen C3, EČV: T.-XXXDZ porušil dopravné predpisy a narazil do prechádzajúceho motocykla zn. Yamaha Fazer, EČV: T.-XXXAJ, ktorý viedol žalobca, Žalobca utrpel mnohopočetné zranenia. Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 20.03.2014 sp. zn. 4T/33/2014 bol vodič motorového vozidla zn. Citroen C3, EČV: T.-XXXDZ pán Z. S. odsúdený za trestný čin ublíženia na zdraví. V čase vzniku škody mal prevádzkovateľ motorového vozidla zn. Citroen C3, EČV: T.-XXXDZ uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. Žalobca si preto uplatnil u žalovaného nároky na náhradu škody. Výzvou zo dňa 11.05.2015 a výzvou zo dňa 21.10.2015 si žalobca uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody na zdraví titulom základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Nakoľko žalovaný v plnom rozsahu neuhradil uplatnený nárok žalobcu, žalobca si uplatnil v konaní doplatok základného bodového ohodnotenia SSU v sume 14.997,60 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne od 09.02.2016 do zaplatenia.

V súvislosti s dopravnou nehodou si žalobca u žalovaného uplatnil aj nárok na zvýšenie SSU o 35% v sume 11.363,24 Eur. Dôvodnosť zvýšenia SSU žalobca zdôvodnil tým, že do času vzniku škody nemal prakticky žiadne zdravotné problémy a žil plnohodnotne. Úraz vážne zasiahol do spôsobu jeho života a je ťažké vyrovnať sa s trvalými následkami, ktoré výrazne znížili kvalitu jeho života, je prakticky obmedzený

v každej oblasti života, a to po fyzickej ako aj psychickej. Na základe posudku Sociálnej poisťovne, pobočka Nové Zámky zo dňa 08.12.2014 bol žalobca uznaný invalidným - fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, pričom miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 45%.

3. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 16.11.2016 vzal žalobu v časti nároku na zaplatenie základného bodového ohodnotenia SSU v sume 14.997,60 Eur spolu s prísl. späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby v zmysle oznámenia o poistnom plnení zo dňa 1.7.2016 pristúpil k likvidácii poistnej udalosti a poskytol žalobcovi titulom základného bodového ohodnotenia SSU doplatok vo výške 15.616 Eur. Vzhľadom k uvedenému si tak žalobca v konaní uplatňoval len nárok titulom zvýšenia SSU.

4. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené a vzhľadom na neexistenciu prekážky v zmysle § 146 ods. 1 CSP, nakoľko v predmetnej veci nedošlo k otvoreniu pojednávania ani k predbežnému prejednaniu sporu, konanie v časti o zaplatenie základného bodového ohodnotenia SSU v sume 14.997,60 Eur s príslušenstvom, zastavil.

5. O trovách konania v časti zastavenia konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 256 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Po právnej stránke súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. a), § 2 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len zákon o PZP), § 4 ods. 1, § 5 ods. 5, § 6 ods. 1, ods. 3 zákona o bolestnom a SSU.

7. Vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s listinnými dokladmi založenými v spise, výsluchom žalobcu, výsluchom svedka pani J. G., rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie zo dňa 09.12.2016, mzdovými dekrétmi žalobcu, vyjadreniami strán sporu.

8. Konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporným, že dňa 24.07.2013 vodič motorového vozidla zn. Citroen C3, EČV: T.-XXXDZ pán Z. S. porušením pravidiel cestnej premávky spôsobil dopravnú nehodu, následkom ktorej žalovaný ako vodič motocykla zn. Yamaha Fazer, EČV: T.-XXXAJ utrpel škodu na zdraví. V čase vzniku škody mal pán Z. S. platne uzavretú poistnú zmluvu na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel č. XXXXXXXXXXXX u žalovaného, preto je dôvodným postup podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP. Žalobca oznámil žalovanému vznik škody a uplatnil si nárok na náhradu škody na zdraví. Výzvou zo dňa 11.05.2015 žalobca vyzval žalovaného na uzavretie dohody o vyrovnaní v súlade s ust. § 6 ods. 1 zákona o PZP, a to na uzavretie dohody o náhrade za SSU zvýšenej o 50%. Listom zo dňa 11.08.2015 žalovaný žalobcovi oznámil, že navrhuje uzavrieť mimosúdnu dohodu o zvýšení SSU o 20%. Žalobca listom zo dňa 21.10.2015 vyzval žalovaného na uzavretie dohody o vyrovnaní v súlade s ust. § 6 ods. 1 zákona o PZP, a to na uzavretie dohody o náhrade za SSU zvýšenej o 20%. K uzavretiu dohody o urovnaní nedošlo, preto žalobca postupoval v súlade s ust. § 6 ods. 3 zákona o bolestnom a SSU a v konaní sa domáha od žalovaného zaplatenia nároku na zvýšenie SSU o 35%.

9. Nakoľko si žalobca uplatňoval nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len SSU), okrem uznania invalidity (u žalobcu je pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 45 %), súd prvej inštancie skúmal, či v danom prípade sú dané dôvody osobitného zreteľa. Vyslovil, že dôvody hodné osobitného zreteľa nie sú v právnych predpisoch definované a nie sú ani taxatívne, ani demonštratívne uvedené, ide o neurčitý pojem, ktorý bližšie nie je obsahovo vymedzený, jeho obsah i rozsah sa môže meniť v závislosti od okolností konkrétneho prípadu. Pri práve na zvýšenie náhrady za SSU do definičného vymedzenia prípadov hodných osobitného zreteľa (pre zvýšenie tejto náhrady) spadá spravidla obmedzenie či úplné vylúčenie poškodeného (práve v dôsledku poškodenia jeho zdravia) zo skorších aktivít, ktoré boli v skoršom čase (pred poškodením zdravia) bežným spôsobom uspokojovania rôznych potrieb a záujmov poškodeného, resp. i iných osôb (na poškodenom či už závislých alebo s týmto následky jeho poškodenia zdravia zdieľajúcich).

S ohľadom na uvedené skúmal, či na strane žalobcu ako poškodeného je dôvodným postup podľa ust. § 5 ods. 5 Zákona o bolestnom a SSU, a to či u poškodeného došlo k výraznému obmedzeniu alebo k strate možnosti spoločenského uplatnenia v porovnaní s úrovňou jeho kultúrnych, športových, či iných aktivít v dobe pred vznikom škody, alebo či pre následky úrazu je poškodený takmer vyradený zo života, a jeho

predpoklady na uplatnenie v spoločnosti sú takmer stratené, nie je schopný sám sa obslúžiť a podobne. Výsluchom žalobcu zistil, že pred dopravnou nehodou bol jeho zdravotný stav dobrý, jazdil na motorke, rekreačne hrával futbal, behal a vo voľnom čase pracoval v záhrade a okolo domu. Po nehode už nejazdí na motorke, najmä zo strachu a z dôvodu, že nedokáže ovládať ľavú nohu. Poranenie ľavej nohy ho obmedzuje aj pri behaní a domácich prácach. Z výpovede manželky žalobcu zistil, že obmedzenie žalobcu pri domácich prácach sa vzťahuje najmä na to, že nedokáže dlho pracovať a vyliezt' na rebrík, opravovať autá, najväčšia zmena u žalobcu nastala v časti jeho psychiky, je depresívnym. Následkom úrazu je žalobca síce obmedzený v pronácii ľavého chodidla a obrny píšťalového nervu ľavej nohy, hybnosti ľavej nohy, nie je však zo života vyradený v mimoriadnom rozsahu a jeho možnosti uplatnenia nezanikli, len sa sťažila možnosť vykonávania niektorých jeho činností, ktoré pred poškodením zdravia vykonával. Žalobca je schopný sa sám obslúžiť, nevyžaduje pomoc tretej osoby. Aj po úraze žalobca vo voľnom čase pracuje na záhrade a stará sa o domáce zvieratá, i keď už tieto práce nedokáže vykonávať dlhšie a potrebuje pomoc pri dvíhaní ťažkých bremien. Starostlivosť o ovocné stromy, pri ktorej je žalobca v dôsledku ublíženia na zdraví obmedzený pri lezení na rebrík, alebo opravovanie motorových vozidiel, sú len činnosťami vykonávanými žalobcom vo voľnom čase, nejedná sa o výkon práce ani inú zárobkovú činnosť, pri ktorých obmedzenie by pri ich každodennom vykonávaní malo zásadný vplyv na jeho uplatnenie v živote príp. možnosti výkonu práce.

Pri posudzovaní uplatneného nároku vzal súd prvej inštancie na zreteľ, že žalobca utrpel poškodenie zdravia vo veku 50 rokov t.j. v druhej časti produktívneho veku, poškodenie zdravia žalobcu následkom úrazu spôsobilo jeho obmedzenie iba v bežných ľudských aktivitách - obmedzenie dvíhať ťažké bremená, dlho stáť, kľačať, obmedzenie pri prácach v záhrade, sťažené je behanie. Nenastalo však úplné vylúčenie zo spoločenského života, nie je úplne znemožnené, aby žalobca naďalej realizoval svoje záľuby. Uvedené vyplýva aj z výsluchu manželky žalobcu, že u žalobcu po úraze došlo k čiastočnému obmedzeniu len pri domácich prácach, pričom v časti trávenia spoločného času pred a po úraze nedošlo k zmene. Rovnako prihliadol na skutočnosť, že znalec už v znaleckom posudku zo dňa 15.04.2015 pri hodnotení SSU pri položke č. 412c (obmedzenie pronácie ľavého chodidla) a položke č. 420a (obrna píšťalového nervu) postupoval podľa ust. § 10 ods. 4 zákona o bolestnom a SSU a prihliadol na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti, ktorú mal vo veku, v ktorom utrpel poškodenie na zdraví. Súd má za to, že už samotné základné bodové ohodnotenie zohľadnilo okolnosť, že poškodený je pod vplyvom následkov utrpeného zranenia obmedzený vo svojich možnostiach a ďalších spôsoboch osobného uplatnenia, v možnostiach zúčastniť sa kultúrnej a športovej činnosti, či v iných formách spoločenského uplatnenia.

Čo sa týka zmeny psychiky žalobcu uvádzanej žalobcom a jeho manželkou, zo znaleckého posudku č. 20/2015 a č. 50/2015 vyplýva, že následkom úrazu žalobcu došlo k formovaniu posttraumatickej stresovej poruchy, ktorú žalobca pociťuje ako obmedzenie v plnohodnotnom osobnom a spoločenskom živote. V prípade psychologického a psychiatrického posúdenia žalobcu I. F. G. v lekárskom posudku pri hodnotení položky č. 254 stanovila bodové ohodnotenie v počte 130 bodov, z rozpätia 130 - 780, t.z. na spodnej hranici a nepovažovala za dôvodný postup podľa § 10 ods. 4 zákona. Znalci v znaleckom posudku č. 20/2015 a č. 50/2015 pri hodnotení položky č. 254 stanovili bodové ohodnotenie v počte 390 bodov (rozpätie 130-780 bodov) a pri položke č. 255 stanovili bodové ohodnotenie v počte 650 bodov (rozpätie 260-1 300 bodov), pričom rovnako nepovažovali za dôvodný postup podľa § 10 ods. 4 zákona. Mal za to, že zo strany žalovaného boli uhradené uplatnené a preukázané nároky žalobcu v plnom rozsahu, pričom už základné bodové ohodnotenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia vo svojej podstate predstavovalo náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Správnosť uvedeného záveru podporuje podľa neho aj správa o psychologickom vyšetrení zo dňa 23.11.2016, v ktorom je okrem iného uvedené "pacient prejavuje sklony nadmerne sa zaoberať svojim zdravotným stavom, prehnane reaguje aj na menšie telesné disfunkcie".

Rovnako nemal v konaní za preukázané, že v dôsledku poškodenia zdravia žalobcu došlo k zmene pracovného zaradenia žalobcu, následkom čoho by zásadne došlo k zníženiu jeho mzdy. Z predložených listinných dokladov vyplýva, že k preradeniu žalobcu do profesie nástrojár a do tarifnej triedy 06 došlo až s účinnosťou od 01.01.2016, t.j. viac ako dva roky po úraze a až do roku 2016 tak nedošlo u žalobcu k zmene tarifnej triedy, na základe ktorej mu bola vyplácaná mzda. Tvrdenie žalobcu, že v dôsledku úrazu mu neboli vyplácané príplatky a prémie, nemal za preukázané, pričom uviedol, že príplatky ako aj prémie netvoria základnú zložku mzdy a nevzniká na ne nárok automaticky.

Na základe vykonaného dokazovania tak súd prvej inštancie ustálil, že u žalobcu v dôsledku úrazu nedošlo k takému vylúčeniu či obmedzeniu jeho účasti na plnohodnotnom osobnom, rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote, ani k znemožneniu výkonu povolania, ktoré

by odôvodňovalo priznanie nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v súlade s ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., preto žalobu zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania v časti zamietnutia žaloby rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, avšak vzhľadom k tomu, že žalovaný, úspešný v konaní, si nárok na náhradu trov konania neuplatnil, keďže mu žiadne nevznikli, nárok na náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

11. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žalovaný.

12. Žalobca svojim odvolaním podaným prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a priznať mu aj nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Zastával názor, že zdravie ako právom chránený záujem sui generis, ktorého ochrana je popri normálnych právnych aktoch na úrovni právnej sily zákona zaručená nadzákonnými právnymi predpismi (čl. 40 Ústavy SR č. 460/1992 Zb., čl. 31 úst. zák.č. 23/1991 Zb., Listina základných práv a slobôd) a medzinárodnými zmluvami (napr. čl. 12 Medzinárodného paktu o hospodárskych sociálnych a kultúrnych právach - vyhl. MZV č. 120/1976 Zb.) si vyžaduje zo strany konajúceho súdu obzvlášť citlivý prístup spojený s kompletným individuálnym zhodnotením všetkých právne relevantných skutočností. Vytýkal spôsob, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou posúdenia závažnosti negatívnych zmien v kvalite jeho života v dôsledku úrazu, podľa ktorého údajne nie je vyradený zo života v mimoriadnom rozsahu a jeho možnosti uplatnenia nezanikli, len sa sťažila možnosť vykonávania niektorých jeho činností, ktoré pred poškodením zdravia vykonávať, uviedol, že jeho pôvodné aktivity sú len činnosťami vykonávanými ním vo voľnom čase, nejedná sa o výkon práce, ani inú zárobkovú činnosť, pri ktorých obmedzenie by pri ich každodennom vykonávaní malo zásadný vplyv na jeho uplatnenie v živote, prípadne možnosti výkonu práce a konštatoval, že poškodenie jeho zdravia spôsobilo jeho obmedzenie iba v bežných ľudských aktivitách. Takéto hodnotenie jeho súkromného života súdom prvej inštancie považoval za neprípustné. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie nenáležite posúdil vplyv funkčných a psychických trvalých následkov poškodenia jeho zdravia na jeho každodenný život, v dôsledku čoho nedôvodne žalobu zamietol. Konštatoval, že v zmysle relevantnej právnej úpravy sa navýšenie odškodnenia SSU posudzuje individuálne, vo vzťahu ku konkrétnemu poškodenému a zmenám, ktoré nastali v jeho živote po úraze. Poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.10.2009 sp. zn. 2Cdo 170/2009, podľa ktorého „okolnosti hodné osobitného zreteľa by mali byť posudzované s ohľadom na individuálneho poškodenia, bez ohľadu na to, či jeho spôsob života pred poškodením vykazoval znaky vysokého spoločenského angažovania v oblastiach umenia, vedy, športu, či politiky, alebo viedol tzv. bežný život. Uprednostňovanie určitých spoločensky preferovaných povolání a voľnočasových aktivít nazeraných ako vysoko kultúrne pred iným zamestnaním a bežnými rodinnými aktivitami (záhrada, vnúčence) je nekorektné nielen z hľadiska etiky, ale, a to najmä je v konečnom dôsledku porušením zásady rovnosti účastníkov občianskeho konania“. Mal za to, že pre aplikáciu ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z sa nevyžaduje mimoriadnosť zásahu. Aj keď v jeho prípade nešlo o špičkového (vrcholového) športovca, ani kultúrne, či politicky (spoločensky) angažovanú osobu, uvedenú argumentáciu súdu prvej inštancie o obmedzeniach len vo voľnočasových alebo bežných ľudských aktivitách považoval za nepríjemnú. Prioritným dôvodom navýšenia SSU bola podľa žalobcu skutočnosť, že bol v dôsledku úrazu uznaný fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 45%. Podporne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.11.2011 sp. zn. 5Cdo 212/2010 (R 35/2013), podľa ktorého „uznanie invalidity je jedným, nie však jediným dôvodom hodným osobitného zreteľa pre zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z.“ Uviedol, že priznanie invalidity (okrem iných dôvodov hodných osobitného zreteľa) je takou okolnosťou, na ktorú musí súd reflektovať, automatickým zvýšením SSU podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Zdôraznil, že do dopravnej nehody nemal vážnejšie zdravotné problémy, plnohodnotne a aktívne prežíval svoj život spôsobom zodpovedajúcim jeho veku, pred úrazom sa venoval motorizmu, športovaniu, bez akejkoľvek pomoci zvládal práce v domácnosti, rád sa zúčastňoval rôznych spoločenských a kultúrnych podujatí. Hoci sa jednalo iba o rekreačné aktivity, mal za to, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná nemožnosť ich realizácie v totožnom rozsahu, ako tomu bolo v čase pred dopravnou nehodou. Následky úrazu nepochybne zasiahli aj do jeho psychickej integrity. Poukázal na to, že dňa 8.11.2016 navrhol uzatvoriť mimosúdnu dohodu zvýšenia SSU v rozsahu 10 % (v tomto rozsahu ide podľa neho o zhodné tvrdenia sporových strán, ktoré si súd prvej inštancie odmietol osvojiť). Vytýkal súdu prvej inštancie nedostatočné vysporiadanie sa so skutkovým stavom tým, že nezohľadnil medicínske závery

ortopéda I. I. N. v lekárskej správe zo dňa 10.11.2018. Jeho lekár k jeho zdravotnému stavu uviedol: "nález trvalý, stacionárny, bez perspektívy zlepšenia, pretrvávajú chronické bolesti ľ.predkolenia, ťažké trofické zmeny, paréza n peroneus l.sin", z ktorých záverov vyplýva nemožnosť vyliečenia, či eliminácie spôsobenej škody na zdraví, pričom bude nútený absolvovať pravidelné kontroly u ošetrojúceho lekára. Za nepreskúmateľné, arbitrárne považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, kde tento poukázal na to, že už v lekárskom posudku neurologičky I. F. G. zo dňa 15.4.2015 boli zohľadnené obmedzenia, resp. strata možnosti žalobcu uplatniť sa v živote, nakoľko položky č. 412c a 420a (správne 430a) boli navýšené v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. a taktiež na psychické poruchy, pri ktorých znalci nepovažovali za dôvodné navýšenie bodového ohodnotenia SSU, keď súd prvej inštancie na jednej strane považuje za dôvod pre neaplikáciu § 5 ods. 5 zák.č.437/2004 Z.z. skutočnosť, že u došlo k navýšeniu odškodnenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. (pri položkách 4120c a 420a) a na druhej strane uviedol, že nie je dôvod na navýšenie, keďže tak neurobili ani znalci pri položkách 254 a 255. K jeho trvalým následkom uviedol, že trvalé následky úrazu ho budú doživotne negatívne ovplyvňovať v každej oblasti jeho života. Uvedené skutočnosti podľa neho dostatočným spôsobom odôvodňujú zvýšenie SSU o 35%. Za nesporné mal poškodenie jeho zdravia za závažné, doživotné a reálne deformujúce život ako poškodeného v mnohých oblastiach. Zvýšenie odškodnenia SSU v rozsahu požadovanom žalobou je podľa neho plne primerané.

13. Žalovaný svojím odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznania žalobcovi nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v časti zastavenia konania proti nemu (II. výrok rozsudku) a v časti výroku, ktorým mu nebol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (IV. výrok rozsudku) a žiadal ho v týchto napadnutých častiach zmeniť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči nemu v rozsahu 14 % alebo v týchto častiach rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že žalobca sa svojou žalobou zo dňa 24.2.2016 voči nemu domáhal z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia zaplatenia sumy 26 360,84 Eur s prísl., z toho 14 997,60 Eur ako náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia (SSU) v psychickej časti a 11 363,24 Eur ako 35% navýšenie SSU súdom. Neuviedol žiadne konkrétne okolnosti a nepredložil žiadne relevantné dôkazy preukazujúce prípad osobitného zreteľa v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z., pre ktoré by malo byť žalobcovi priznané 35% navýšenie SSU súdom. Žalobcu odškodnil v somatickej časti SSU vo výške 17 468,80 Eur ešte pred podaním žaloby, keď na základe vykonaného šetrenia v spolupráci so znaleckou organizáciou forensic.sk inštitút forezných medicínskych expertíz s.r.o. ukončila šetrenie v psychickej časti uplatnených nárokov poškodeného dňa 30.6.2016, na základe čoho následne dobrovoľne uhradil žalobcovi náhradu SSU- psychická časť vo výške 15 616 Eur a následne žalobca podaním zo dňa 16.11.2016 vzal žalobu v časti 14 997,60 Eur s prísl. späť, pričom vo zvyšnej časti 11 363,24 Eur žalobca zotrval na žalobe. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie konanie v časti 14 997,60 Eur zastavil a vo zvyšnej časti žalobcom uplatnených nárokov na zaplatenie 11 363,24 Eur žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Konštatoval, že žalobca tak bol vzhľadom na vyššie uvedené úspešný v časti 14 997,60 Eur (teda 57%) z uplatnenej sumy 26 360,84 Eur) a neúspešný v časti 11 363,24 Eur (teda 43%), naopak žalovaný bol v predmetnom konaní úspešný v časti 11 363,24 Eur (teda v 43% z uplatnenej sumy 26 360,84 Eur). Pomer úspechu žalobcu tak podľa neho predstavuje hodnotu 14% (57% - 43%), čo je v rozpore so súdom prvej inštancie priznanou náhradou trov konania vo výške 100%. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie v časti náhrady trov konania nároky strán sporu nesprávne právne posúdil, keď tieto nároky posudzoval separátne, a to zvlášť pre nároky na náhradu základu SSU v psychickej časti a zvlášť v prípade žalobcom uplatneného navýšenia SSU, čím nebol rešpektovaný pomer úspechu vo veci, a to aj napriek tomu, že žalobca bol v predmetnom konaní úspešný len v 75% ním uplatnených nárokov a takáto separácia nárokov na náhradu trov konania nemá podľa neho oporu v žiadnom zákonnom ustanovení. Poukázal na to, že žalobca po celý priebeh konania neuviedol také skutočnosti a ani nepredložil súdu prvej inštancie také dôkazy, ktoré by relevantne preukazovali ním uplatňované nároky na zvýšenie SSU súdom o ním uplatňovanú sumu 11 363,24 Eur (35% SSU). Mal za to, že z ustanovení § 2 ods. 2, § 4 ods. 1, § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. vyplýva, že nepriaznivé následky na spoločenské uplatnenie vyvolané poškodením zdravia v dôsledku škodových udalostí na zdraví sú predovšetkým odškodňované už v samotných plneniach základu SSU. V prípade týchto plnení sa zohľadňujú nepriaznivé následky poškodeného v uplatnení v jeho spoločenskom a pracovnom živote. Uviedol, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe NS SR zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia nad určené najvyššie výmery odškodnenia SSU je pritom prípustné len v celkom výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa, kedy zapojenie poškodeného do spoločenského (napr. kultúrneho, športového, politického) života je v dôsledku poškodenia zdravia veľmi výrazne obmedzené alebo úplne stratené v porovnaní s jeho významnými aktivitami pred vznikom škody

(3Cdo 90/2004, 1Cdo 64/2009, 5Cdo 104/2011). Zo žaloby žalobcu, jeho podania zo dňa 16.11.2016 a podania zo dňa 2.2.2017, zo samotného výsluchu žalobu, ako ani výsluchu svedkyne J. G. nevyplynuli také mimoriadne osobitosti prípadu, ktoré by neboli odškodnené už v rámci základného odškodnenia SSU a ktoré by odôvodňovali použitie ust. §5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., čo nakoniec konštatoval aj súd prvej inštancie v časti týkajúcej sa zamietnutia žalobcom uplatnených nárokov na 35% zvýšenie SSU súdom a na čo aj on poukázal v rámci vyjadrení zo dňa 16.2.2017 a na pojednávaní dňa 21.2.2017. Vzhľadom na uvedené mal za to, že pomer úspechu vo veci bolo potrebné hodnotiť jednotne vzhľadom na celý nárok uplatnený v predmetnom konaní, ktorý zodpovedal celkovej sume 26 360,24 Eur, na základe čoho v prípade 57 % úspechu žalobcu a jeho 43% úspechu predstavoval pomer úspechu 14 %. Postup súdu prvej inštancie v prípade posúdenia uplatnených nárokov na náhradu trov konania považoval za v rozpore s ust. § 255 ods. 2 CSP, ktoré upravuje otázku posudzovania nárokov na náhradu trov konania v prípade čiastočného úspechu strany sporu. Realizáciou uvedenej separácie nárokov na náhradu trov konania podľa žalovaného dochádza k znevýhodňovaniu menej úspešnej strany sporu v prípade, kedy úspešnejšia strana sporu nemala 100% úspech v danom spore. Mal preto za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa náhrady trov konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v tejto časti.

14. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania, pokiaľ by mu v tomto trovy konania vznikli. Nestotožnil sa s odvolacími námietkami žalobcu a mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam. Poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, v rámci ktorej ústavný súd uviedol, že do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. ÚS 8/96, III.ÚS 197/02, III.ÚS 284/08). Uviedol, že v zmysle pôvodného ust. § 79 ods. 1 v spojení s § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ako aj v zmysle aktuálne účinného ust. § 132 a § 149 CSP, to bol práve žalobca, ktorý v prípade, ak sa v rámci predmetného súdneho konania domáhal mimoriadneho zvýšenia SSU súdom o 35% v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z., mal povinnosť preukázať u žalobcu existenciu prípadu osobitného zreteľa, ktorý by v prípade žalobcu odôvodňoval priznanie náhrady SSU súdom nad základ SSU vyplatený žalobcovi podľa § 2 v spojení s § 4 a § 10 zákona č. 43/2004 Z.z. Mal za to, že pokiaľ strana sporu povinnosť tvrdenia nemôže splniť, povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy, dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Žalovaný zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že žalobca tak v ňom podanej žalobe zo dňa 24.2.2016, v jeho nasledovných vyjadreniach, ako ani v rámci jeho výsluchu a jeho manželky neuviedol také skutočnosti, ktoré by v prípade žalobcu preukazovali mimoriadny zásah do jeho spoločenského uplatnenia, ktorý by nad rámec základu SSU odôvodňoval akékoľvek navýšenie SSU súdom nad základ SSU, ktorý bol žalobcovi z jeho strany vyplatený. Zo samotného všeobecného opisu skutkového stavu podanej žaloby nebolo podľa žalovaného možné identifikovať konkrétne následky, na základe ktorých by bolo možné označiť prípad žalobcu za prípad hodný osobitného zreteľa podľa § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. Rovnako nemal za naplnené podmienky na mimoriadne zvýšenie SSU súdom podľa § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. nebolo podľa neho preukázané ani v rámci výsluchov žalobcu a jeho manželky na pojednávaní dňa 13.1.2016. Poukázal na to, že žalobca v rámci uvedeného výsluchu uviedol, že aj naďalej sa venuje prácam okolo domu, aj naďalej zvláda základné hygienické potreby sám, naďalej je aktívnym účastníkom cestnej premávky ako vodič a rovnako ani zo strany manželky žalobcu nedošlo k uvedeniu takých okolností, ktoré by odôvodňovali navýšenie SSU súdom v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., ktorá navyše uviedla, že čo sa týka trávenia spoločného času pred a po nehode u žalobcu nedošlo k žiadnej zmene. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, ako aj vykonaných výsluchov protistrany pritom vyplývalo, že takto opísané následky dopravnej nehody zo dňa 24.7.2013 predstavovali nepriaznivé následky pre životné úkony žalobcu, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb a na plnenie jeho spoločenských úloh, ktoré boli z jeho strany uspokojené už v rámci poskytnutia plnenia náhrady SSU v jeho základe, keď žalobcovi v súvislosti s uvedenou dopravnou nehodou poskytla plnenie vo výške 33 084,80 Eur. K uplatneným nárokom na navýšenie SSU súdom v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. žalovaný uviedol, že tieto prichádzajú do úvahy iba v prípadoch hodných osobitného zreteľa, ktoré je potrebné v priebehu vedenia súdneho konania zo strany žalobcu aj preukázať. Bol toho názoru, že v prípade navýšenia SSU súdom

v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. sa pritom musí jednať iba o také prípady, kedy nebolo možné následky poškodenia zdravia pokryť už v rámci náhrady SSU v jeho základe podľa § 4 ods. 1 zák.č. 437/2004 Z.z., s prípadným jeho navýšením zo strany posudzujúceho lekára podľa § 10 ods. 1 zák.č. 437/2004 Z.z. Uviedol, že zvýšenie náhrady SSU podľa § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. predpokladá, že základné ohodnotenie plne nevyjadruje dôsledky zhoršeného zdravotného stavu na životné úkony poškodeného, lebo škoda na zdraví viedla k tak mimoriadnym následkom, ktoré podstatne obmedzujú, menia alebo znemožňujú ďalšie uplatnenie poškodeného v živote. V rámci uplatnených nárokov žalobcu totiž podľa neho nie je možné opomenúť tú skutočnosť, že v zmysle § 2 ods. 2 zák.č. 437/2004 Z.z. sa za sťaženie spoločenského uplatnenia považuje stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh s tým, že jeho stav sa odškodňuje už v rámci plnení poskytnutých v rámci vyššie uvedených ustanovení § 4 ods. 1 a § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. S uvedeným názorom korešpondujú podľa neho aj právne závery rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.2.2017 sp.zn. 4Co 293/2014. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že by sa pre aplikáciu ust. § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. nemala vyžadovať mimoriadnosť zásahu, čo nie je možné vyvodiť ani z uznesenia NS SR zo dňa 29.12.2009 sp.zn. 2Cdo 170/2008, na ktoré žalobca poukázal, keď najvyšší súd okrem iného uviedol, že „posúdenie, či u konkrétneho poškodeného ide o prípad hodný osobitného zreteľa, je výlučne úlohou súdu“, k čomu následne dodal, že „súd vychádza jednak z lekárskeho posudku, základného bodovania poškodení, ale tiež musí prihliadať na to, aké zmeny poškodenie zdravia vyvolalo v živote dotknutej osoby vo vzťahu k stavu pred poškodením. Mal za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so žalobcom opísaným skutkovým stavom a dôkaznými prostriedkami ním navrhnutými, pričom svoje závery aj náležite odôvodnil, správne posúdil okolnosti stavu žalobcu pred dopravnou nehodou a stavu po nej a že následky úrazu žalobcu tak, ako ich žalobca opisoval, na ich preukázanie doložil aj ním vybrané dôkazné prostriedky, ktoré preukazovali iba dôvodnosť nárokov žalobcu na náhradu SSU v jeho základe, nie však v žalobcom požadovanom na navýšení SSU súdom o 35 %. K poukazu žalobcu, že mu mal navrhovať priznanie zvýšenia SSU súdom o 10 %, žalovaný uviedol, že od uvedeného návrhu na pojednávaní dňa 13.1.2016 upustil, keď z výsluchov tak žalobcu, ako aj jeho manželky sa nepotvrdilo, že by následky uvedenej dopravnej nehody predstavovali u žalobcu prípad hodný osobitného zreteľa, na ktorý viaže ust. § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. možnosť zvýšenia SSU súdom.

15. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného proti rozsudku prvej inštancie týkajúceho sa trov konania navrhol v zmysle jeho odvolacieho návrhu zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a priznať mu náhradu trov prvoinštančného konania a tiež trovy odvolacieho konania. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že súd prvej inštancie nároky strán sporu na náhradu trov konania nesprávne posúdil. Zdôraznil, že základné bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia a zvýšenie SSU v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. sú takými nárokmi, ktoré môžu byť v sporovom konaní uplatnené samostatnými procesnými úkonmi a tieto čiastkové nároky majú spoločné iba to, že v danom prípade boli predmetom jedného súdneho konania. Je totiž na žalobcovi, aký spôsob uzná za vhodný pri uplatňovaní svojich nárokov. Preto, keď predmetom súdneho konania boli dva samostatné nároky, súd prvej inštancie podľa neho správne postupoval, keď vo veci rozhodol dvomi výrokmi o náhrade trov konania. Poukázal na právny názor uvedený v Komentári k Civilnému sporovému poriadku s tým, že je uvádza: „Ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne....Troy, ktoré strana sporu súčasne vynaložila na viac ako spoločne prejednávanych nárokov, je potrebné rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov (t.j. podľa toho, ako sa tá-ktorá vec zo spoločne prejednávanych vecí podieľala na vzniku týchto trov)...Súd teda aj o nároku na náhradu trov konania rozhodne dvoma samostatnými výrokmi (Š. I., Q. G., H. N., I. G., H. N., U. I. et.al. Civilný sporový poriadok, Komentár: C.H.Beck, Praha 2016, s 927). Uviedol, že žalovaný neposudzuje nárok na náhradu trov konania samostatne vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku, ale nesprávne pomeruje nároky na odškodnenie ako celok, čo považuje za v rozpore s právnou teóriou, ako aj rozhodovacou praxou. Záver o samostatnom posúdení jednotlivých nárokov vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.10.2012 sp.zn. 3MCdo 11/2011, v ktorom dovolací súd uviedol, že pokiaľ sa v spoločnom konaní prejednáva viacero vecí, považuje sa pre účely náhrady trov konania každá z týchto vecí za samostatnú a mieru úspechu versus neúspechu je nevyhnutné posúdiť samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí (totožne uznesenie NS SR zo dňa 4.4.2013 sp.zn. 3MCdo 25/2012). Z týchto dôvodov považoval odvolanie žalovaného za neprijateľné. Mal tiež za to, že pokiaľ odvolací súd zmení rozhodnutie súdu

prvej inštancie a prizná mu navýšenie SSU, musí mu byť priznaná aj plná náhrada trov konania zo sumy, v ktorej bol úspešný. Bol toho názoru, že aj keď sa v súčasnej právnej úprave nenachádza totožné gramatické znenie pôvodného ust. § 142 ods. 3 OSP, podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému konaniu môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane nie v požadovanej výške, ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu a totožný právny záver vyplýva aj z odborného článku „Rekodifikácia civilného procesného práva. Trovy konania a ich náhrada“ publikovaného v Bulletin slovenskej advokácie, podľa ktorého „Princíp vyjadrený v § 142 ods. 3 OSP bude uplatňovaný naďalej, a to na základe interpretácie všeobecného § 255 CSP v súlade s čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 CSP, o čom svedčí aj dôvodová správa k CSP (in: G. Q., et.al. Rekodifikácia civilného procesného práva; Trovy konania a ich náhrada, Bulletin slovenskej advokácie, 2016, č. 3 str. 4). Jeho nárok na plnú náhradu trov konania mal za podporený aj právnym názorom v Komentári k Civilnému sporovému poriadku, kde sa uvádza: “Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti... Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku“ (in: Š. I., Q. G., H. N., I. G., H. N., U. I., et.al: Civilný sporový poriadok, Komentár C.H.Beck, Praha 2016, s.926-927).

16. K vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že odvolávanie sa žalovaného na koncepciu procesných povinností a bremien normotvorným článkom 8 CSP je nesprávne interpretované, resp. pochopené, keď poukazuje na bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. K argumentácii žalovaného, že nepovažuje mimoriadnosť zásahu do jeho spoločenského uplatnenia za podmienku pre navýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“), takýto výrok v uvedenom znení sa v jeho odvolaní nenachádza. Uviedol, že s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.10.2009 sp.zn. 2Cdo 170/2008 poukazuje na to, že mimoriadnosť zásahu sa nedá generalizovať a musí byť hodnotená s prihliadnutím na individualitu poškodeného. Nestotožnil sa s konštatovaním, že pod kritérium okolností hodných osobitného zreteľa spadajú len profesionálni športovci či vysokí politickí hodnostári, ani s odôvodnením súdu, podľa ktorého obmedzenie „iba v bežných ľudských aktivitách“ nespôsobuje mimoriadnosť zásahu. Naopak, na viacerých miestach uviedol výrazné zásahy do jeho súkromnej ako aj pracovnej sféry, s ktorými sa žalovaný nevysporiadal ucelenou argumentáciou, ale obmedzil sa len na účelové vyťahovanie informácií z kontextu celého prípadu. Žalovaný vo svojom vyjadrení síce tvrdí, že naďalej zvláda venovať sa prácam v okolí domu, a že preto nie je potrebné sa zaoberať jeho obmedzeniami v tejto oblasti, avšak zabúda uviesť, že je pri týchto činnostiach limitovaný do takej miery, že nedokáže vyliezť na rebrík, zdvihnúť ťažšie veci, kľaknúť si, či zohnúť nohu. Žalovaný ho považuje za plnohodnotného účastníka cestnej premávky, ale aj keď je pravdou, že dokáže viesť motorové vozidlo, vzhľadom na poranenie ľavej nohy je odkázaný na vozidlo s automatickou prevodovkou a musel sa vzdať svojej záľuby -jazde na motorke, ktorej sa dlhé roky s obľubou venoval. V zmysle vyjadrenia žalovaného neutrpel ani jeho spoločenský život, ktoré tvrdenie podopiera jedinou vetou jeho manželky, ktorú uviedla na pojednávaní dňa 13.1.20169, avšak tento izolovaný výrok jeho manželky v kontexte celej jej výpovede podľa neho stráca svoju výpovednú hodnotu. Jeho manželka totiž následne uviedla, že po nehode je viac podráždený, zmenil sa po pohybovej aj po psychickej stránke a tiež uviedla, že pred nehodou bol príjemnejší, veselší, viac spoločenský, chodievali na zábavy, teraz nechce ísť, aj sa mu nedá. Zásah do jeho spoločenského života potvrdil aj on a s manželkou sa museli vzdať návštev v divadle či plesov, okrem spoločenského života utrpel aj jeho intímny život. Mal za preukázané, že je vplyvom následkov utrpeného zranenia nielen obmedzený vo svojich možnostiach, ale existujú aj ďalšie skutočnosti umožňujúce záver, že obmedzenie poškodeného nemožno vyjadriť len základným ohodnotením a odškodnením. Konštatoval, že ust. § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. expressis verbis uvádza invaliditu ako jediný prípad osobitného zreteľa podmieňujúci navýšenie SSU, invalidita sama o sebe je preto podľa neho ex lege prípadom hodným osobitného zreteľa a v prípade invalidity poškodeného v tej- ktorej kauze súd nemá možnosť neuplatňovať § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Mal za to, že úlohou súdu je posúdiť intenzitu orgánom verejnej moci verifikovaného zásahu do spoločenského uplatnenia poškodeného a následne rozhodnúť o miere navýšenia SSU. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.4.20169 sp.zn. 4Co 240/2015, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „súd zisťuje podmienky zdravotného stavu poškodeného, ktorý i keď o invalidný dôchodok nepožiadala,

môže predpokladať pre priznanie invalidného dôchodku v plnom rozsahu skúmať...V súvislosti s jeho ťažkým zdravotným postihnutím (pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 45%) však súd len uznal existenciu dôvodu osobitného zreteľa v podobe invalidity po svojom odôvodnení sa však zamerlal na nachádzanie a dôvodenie iných skutočností...okrem uznania invalidity... súd skúmal, či v danom prípade sú dané dôvody osobitného zreteľa.“ Konštatoval tiež, že v kontexte invalidity ako potencionálneho dôvodu pre navýšenie SSU Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.3.2015 sp.zn. 9Co 551/2014 uviedol, že priznanie mimoriadneho odškodnenia „(...) prichádza do úvahy iba v prípadoch, kedy boli objektívne obmedzené možnosti uplatniť sa v živote a spoločnosti“. a že „posudzovanie dôvodnosti pre priznanie zvýšenia odškodnenia musí byť založené na konkrétnych, objektívne preukázateľných skutočnostiach(...)“. Priznaniu invalidity predchádza pomerne zložitý proces, ktorého výsledok možno bez ďalšieho označiť za objektívny. Objektivizáciu mu dodáva aj fakt, že prebieha pod patronátom verejnoprávnej inštitúcie, ktorou je Sociálna poisťovňa. Bol toho názoru, že jeho ťažké zdravotné postihnutie, preto možno bezpochyby označiť adjektívom objektívne a zároveň vytvárajúce podklad pre rozhodnutie súdu o navýšení SSU. Poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 11.7.2012 sp.zn. 24Co 202/2011, ktorý vychádzal v rámci posudzovania nároku na navýšenie SSU z troch hlavných kritérií, a to: 1/ či u poškodeného došlo k invalidite, 2/ či bolo lekáorskými posudkami preukázané zvýšenie bolestného, 3/ či bolo lekáorskými posudkami preukázané zvýšenie SSU a mal za to, že všetky tieto aspekty sú u neho naplnené a sú tak splnené podmienky pre priznanie mu navýšenia SSU v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. Žalobca v nadväznosti na uvedené mal za to, že právny aspekt jeho invalidity v súvislosti na ňu nadväzujúcimi závažnými zásahmi do jeho každodenného života ho oprávňujú na navýšenie SSU tak ako bolo uplatnené žalobou.

17. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu sa nestotožnil s názorom žalobcu, že pri náhrade trov konania pri stanovení pomeru úspechu v konaní o náhradu škody je potrebné odlišovať nároky na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a nároky na zvýšenie SSU súdom podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. a v tejto súvislosti sa pridŕžoval naďalej svojho odvolania. Poukázal aj na ust. § 444 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej by sa pri škode na zdraví jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie spoločenského uplatnenia. Zákonodarca pritom v rámci predmetného ustanovenia neodlišuje náhradu na škody na zdraví osobitne v podobe SSU zvýšeného súdom. V danom prípade sa totiž stále jedná o ten istý nárok, a to nárok na odškodnenie nepriaznivých následkov pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh (§ 2 ods. 2 zák.č. 437/2004 Z.z.), pričom v prípade § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. sa jedná o mimoriadne okolnosti SSU poškodeného. Tiež poukázal na súdnu prax, v rámci ktorej sa nárok na zvýšenie SSU súdom podľa § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. premlčuje od rovnakého momentu (teda ustálenia zdravotného stavu poškodeného) a v rovnakej premlčacej lehote, ako je to v prípade základu samotného SSU. Jediným rozdielom medzi týmito dvomi nárokmi je, že v základe sa podľa § 5 ods. 1 zák.č. 437/2004 Z.z. rozhoduje podľa znaleckého posudku a o zvýšení SSU súdom podľa § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. sa rozhoduje na základe vykonaného dokazovania a sním spojeného zisťovania mimoriadnych okolností prípadu na strane poškodeného. Uvedené však nemôže mať podľa neho význam pre posúdenie otázky pomeru úspechu žalobcu v konaní o náhradu SSU, nakoľko aj v prípade zvýšenia SSU súdom podľa § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. sa posudzuje otázka nepriaznivých následkov pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh, aj keď sa z pohľadu osobitných okolností mimoriadnych prípadov, u ktorých poskytnutie náhrady SSU v základe plne nepokrýva reálne dopady poškodenia zdravia poškodenej osoby na jej spoločenské uplatnenie. Mal preto za to, že vzhľadom na uvedené je tak potrebné prihliadať na žalobcom uplatnené nároky na náhradu SSU v základe, ako aj v požadovanom navýšení SSU súdom, ako na celok a podľa uvedeného aj posúdiť pomer úspechu žalobcu v danom konaní. K poukazu žalobcu na rozhodnutie NS SR zo dňa 11.10.2012 sp.zn. 3MCdo 11/2011 uviedol, že predmetné rozhodnutie sa netýkalo náhrady škody na zdraví v podobe náhrady SSU, ale žalobkyňou uplatnených nárokov na zaradenie nehnuteľností do dedičstva. K poukazu žalobcu na rozhodnutie NS SR zo dňa 11.10.2012 sp.zn. 3MCdo 25/2012 žalovaný uviedol, že predmetné rozhodnutie sa týkalo veci, kedy si žalobkyňa v spore pod jedným uplatnila nároky na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia spolu s mimoriadnym zvýšením SSU súdom, náhrady za stratu na zárobku počas PN, náhrady vecnej škody a náhrady žalobkyňou vynaložených nákladov na vypracovanie znaleckého posudku. Z uvedeného rozhodnutia pritom nevyplýva, že by najvyšší súd považoval za samostatné zložky práva na náhradu škody žalobkyňou uplatnené nároky na náhradu SSU a s nimi aj uplatňované nároky na ich mimoriadne zvýšenie zo strany súdu. Najvyšší súd SR totiž samostatne v rámci jeho odôvodnenie oddelil od týchto nárokov žalobkyne na náhradu

straty na zárobku počas PN nároky na náhradu vecnej škody ako aj nároky na spojené s vypracovaním znaleckého posudku, teda nároky, ktoré v konaní sp.zn. 6C 13/2016 neboli zo strany žalobou uplatnené. Preto toto rozhodnutie nemožno aplikovať na prípad žalobcu a k jeho poukazu na ust. § 142 ods. 3 OSP uviedol, že takéto použitie obsolentného ustanovenia, dnes už neúčinného zákona oporu v aktuálne platnej právnej úprave civilného sporového procesu. poukázal na ust. § 255 ods. 1 v spojení s ods. 2 CSP, podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, pričom ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania nárok. Uviedol, že ani z jedného z týchto ustanovení nevyplýva možnosť priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania, aj napriek čiastočnému úspechu druhej strany, a to z dôvodu použitia úvahy súdu alebo znaleckého dokazovania v tomto konaní. V súvislosti s aplikáciou § 255 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania navyše poukázal na čl. 3 ods. 2 prvú vetu CSP, podľa ktorej výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Rozšírenie právnej úpravy posudzovania nárokov na náhradu trov obsiahnutej v § 255 CSP nad rámec z tejto úpravy súdom je tak podľa názoru žalovaného v rozpore s vyššie uvedeným čl. 3 ods. 2 CSP, ako aj právom na spravodlivý proces. Konštatoval, že žalobca v priebehu konania nepreukázal také okolnosti osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali ním uplatňované nároky na toto zvýšenie SSU súdom podľa § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z., na čo reflektoval aj súd prvej inštancie, keď mu tieto nároky nepriznal. Bolo pritom na žalobcovi, ktorý bol právne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, aby riadne preukázal reálnu existenciu takých okolností osobitného prípadu, ktoré by odôvodňovali žalobcom uplatňované nároky na zvýšenie SSU súdom. Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 24.2.2016 domáhal od neho z titulu SSU sumy 26 360,84 Eur s prísl., z toho 14 997,60 Eur ako náhrada SSU v psychickej časti a 11 363,24 Eur ako 35% navýšené SSU súdom. Žalobca tak bol úspešný v časti 14 997,60 Eur (teda 57 % z uplatnenej sumy 26 360,84 Eur) a neúspešný v časti 11 363,24 Eur (teda 43 %) a jeho úspech v konaní v časti 11 363,24 Eur (43 % z uplatnenej sumy 26 360,24 Eur). Pomer úspechu žalobcu tak predstavuje hodnotu 14% (57% - 43 %), čo je v rozpore s okresným súdom priznanou náhradou trov konania. vo výške 100% trov konania.

K žalobcom predloženým lekárske správy dňa 9.4.2018 uviedol, že tieto nepreukazujú dôvodnosť žalobcom uplatňovaných nárokov na zvýšenie SSU súdom, tak ako si ich žalobca uplatňoval v rámci súdneho konania sp.zn. 6C 13/2016. Opätovne žalovaný poukázal na to, že použitie ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. prichádza do úvahy iba v prípadoch osobitného zreteľa a záver o tom, že ide o taký prípad, prijíma súd na podklade na základe vlastnej úvahy. V prípade navýšenia SSU súdom v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. sa pritom musí jednať iba o také prípady, kedy nebolo možné následky poškodenia zdravia pokryť už v rámci náhrady SSU v jeho základe podľa § 4 ods. 1 zák.č. 437/2004 Z.z. s prípadným jeho navýšením zo strany posudzujúceho lekára podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. V rámci žalobcom uplatnených nárokov nie je podľa žalovaného možné opomenúť skutočnosť, že v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. sa za sťaženie spoločenského uplatnenia považuje stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh, s tým, že tento stav sa odškodňuje už v rámci plnení poskytnutých v rámci vyššie uvedených ustanovení § 4 ods. 1 a § 10 ods. 4 zák.č. 437/2004 Z.z. Poukázal na to, že následky sťaženia spoločenského uplatnenia opísané v uvedených lekárske správy boli z jeho strany uhradené už v rámci plnenia zo dňa 23.6.2015, kedy nahradil žalobcovi nároky SSU, a to položku 412c obmedzenie pronácie ľavého chodidla- ťažké v rozsahu 180b. (120b. + 50% navýšenie o 60b.), položku 430a obrna píšťalového nervu -kmeňa s postihnutím všetkých intervovaných svalov rozsahu 750b. (500b. + 50% navýšenie o 250b.). V prípade odškodňovania vyššie uvedených položiek somatickej časti SSU v nadväznosti na odborné vyjadrenie znaleckej organizácie forensic.sk č. 136/2015 poskytla plnenie predmetných položiek stanovených v lekárske posudku I.. F. G. zo dňa 15.4.2015 v zmysle § 10 ods. 4 zák.č.437/2004 Z.z. o 50 %, ktoré závery akceptoval. Sťaženie spoločenského uplatnenia, na ktoré žalobca poukázal v rámci ním predložených lekárske správy tak bola plne nahradené jeho plnením zo dňa 23.6.2015. Konštatoval, že z vykonaných výsluchov žalobcu a jeho manželky vyplynulo, že žalobca nie je vyradený zo života v mimoriadnom rozsahu a jeho možnosti uplatnené nezaujali, žalobca je schopný sa sám obslúžiť a nevyžaduje pomoc tretej osoby, žalobca aj po úraze naďalej pracuje na záhrade a stará sa o domáce zvieratá, v prípade žalobcu nenastalo úplné vylúčenie zo spoločenského života a nie je ani úplne znemožnené, aby žalobca aj naďalej realizoval svoje záľuby. Mal za to, že v prípade žalobcu sa tak nejedná o prípad hodný osobitného zreteľa v zmysle ust. § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z., a teda nie je daný ani nárok na priznanie zvýšenia náhrady SSU súdom tak, ako to požaduje žalobca.

18. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nebolo potrebné doplniť ani zopakovať (§ 385 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Za nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj odvolanie žalovaného v časti týkajúcej sa náhrady trov konania.

19. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, výsledky ktorého aj náležite vyhodnotil v súlade s príslušnou právnou úpravou a z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové zistenia, na základe ktorých dospel aj k správne právnemu záveru a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. S odôvodnením jeho rozhodnutia sa i odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Preto sa odvolací súd obmedzil len na následné skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na odvolacie dôvody žalobcu.

21. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia pri určení výšky náhrady za bolesť a výšky za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku.

22. V zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50%.

23. Pri nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods.5 zák.č. 437/2004 Z.z. treba vychádzať zo zásady, že odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Sťažením spoločenského uplatnenia je preto potrebné rozumieť jednak vylúčenie či obmedzenie účasti poškodeného na plnom osobnom a rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote, jednak sťaženie či dokonca priamo znemožnenie výkonu či voľby povolania, voľby životného partnera, prípadne možnosti ďalšieho seba vzdelávania. Pri vypracovaní bodového ohodnotenia lekárom v súlade s § 10 ods. 4 zák.č. 437/2004 Z.z. je primerané zvýšenie základného počtu bodov umožnené už touto zákonnou úpravou, a to až na dvojnásobok. Primerané zvýšenie podľa tohto ustanovenia predpokladá existenciu skutočností umožňujúcich záver, že obmedzenie poškodeného nemožno vyjadriť len základným odškodnením. Avšak postup podľa ust. § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. je svojou povahou výnimočný, lebo kvalitatívne predstavuje zmenu podmienok vyjadrenú pojmom dôvody hodné osobitného zreteľa, ktorými môžu byť zmarenie alebo podstatné sťaženie dosiahnutia celoživotného cieľa alebo snaženia alebo podstatné obmedzenie uspokojovania životných potrieb. Posúdenie, či v konkrétnej veci je potrebné použiť ustanovenie § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. závisí od stupňa a rozsahu obmedzenia alebo straty predpokladov pre uplatnenie poškodeného v živote a v spoločnosti, pričom rozsah, intenzita obmedzených predpokladov v prípadoch hodných osobitného zreteľa podstatne prevyšuje rozsah a intenzitu predpokladanú v ust. § 10 ods. 4 zák.č.437/2004 Z.z. Súd musí skúmať, aké mal poškodený predpoklady pre životné a spoločenské uplatnenie pred vzniknutou ujmu a vo výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa môže sumu zodpovedajúcu základnému počtu bodov, ktorými bolo sťaženie spoločenského uplatnenia v posudku hodnotené, zvýšiť, ak sú možnosti poškodeného veľmi výrazne obmedzené alebo úplne stratené v porovnaní s úrovňou jeho osobných, kultúrnych, športových a iných aktivít v dobe pred vznikom škody. Pre správne určenie výšky z porovnania týchto predpokladov možno potom vyvodiť záver, či a do akej miery boli touto udalosťou zúžené alebo stratené možnosti uplatnenia sa v živote a v spoločnosti. Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Sťažením spoločenského uplatnenia je preto potrebné rozumieť jednak vylúčenie, či obmedzenie účasti poškodeného na plnom osobnom a rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote, jednak sťaženie, či dokonca priamo znemožnenie výkonu či voľby povolania, voľbu životného partnera, prípadne možnosti ďalšieho seba vzdelávania. V platnom právnom režime o výške náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského

uplatnenia sú rozhodujúce skutočnosti, a to celkový počet bodov uvedený v lekárskom posudku odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia a je nevyhnutné najskôr zistiť, aké mal poškodený predpoklady pre svoje uplatnenie v živote a v spoločnosti pred vznikom škody, a aké predpoklady má po vzniku škodovej udalosti. (§ 5 ods. 1 zák.č. 437/2004 Z.z.) a v prípade sťaženia spoločenského uplatnenia aj zvýšenie náhrady ohodnotenej v lekárskom posudku súdom (§ 5 ods. zák.č. 437/2004 Z.z.). Pre každý z týchto zákon limituje priestor pre voľnú úvahu. V prípade mimoriadneho zvýšenia náhrady za zvýšenie náhrady za zvýšenie spoločenského uplatnenia je súd viazaný zákonom stanovenou maximálnou hranicou zvýšenia, vyjadrenou 50 % základného bodového ohodnotenia. Táto možnosť je daná len v prípadoch osobitného zreteľa, kde súdna prax dospela k záveru, že uznanie invalidity v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. je jedným, nie však jediným prípadom osobitného zreteľa (sp.zn. 5Cdo 212/2010 z 29. novembra 2011). Zároveň sa súdmi akceptovalo, že pre zvýšenie základného bodového ohodnotenia a teda určenie, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa, nie je podstatným, či lekár využil zvýšiť bodové ohodnotenie. Pri posudzovaní otázky, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa a určovaní rozsahu odškodnenia súd musí dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo ako celok spravodlivé, za ktoré treba považovať také rozhodnutie, ktoré rešpektuje princíp proporcionality vyžadujúci existenciu vzťahu primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmom (sp.zn. 3Cdo 464/2015 z 25. februára 2016).

24. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že zdravotný stav žalobcu nevykazuje znaky prípadu hodného osobitného zreteľa vzhľadom na dopady na možnosti uplatnenia sa žalobcu v spoločenskom, rodinnom a pracovnom živote aj s ohľadom na jeho vek a prognózu vývoja jeho zdravotného stavu do budúcnosti. Zásadnou (no nie jedinou) okolnosťou je významné zúženie možnosti pre uplatnenie sa v osobnom, pracovnom, spoločenskom živote. Podľa názoru odvolacieho súdu zásada primeranosti pri posudzovaní zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia súdom prvej inštancie v prípade žalobcu porušená nebola a odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje dostačujúce vysvetlenie dôvodov, pre ktoré žalobcom uplatnenému nároku na náhradu mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia nevyhovelo. Na základe skutkových zistení, vykonaných posudkov, ako aj výsluchov samotného žalobcu a jeho manželky nebolo preukázané obmedzenie žalobcu v osobnom, rodinnom, spoločenskom, športovom a pracovnom živote v takom rozsahu (či dokonca vylúčenie zo spoločenského života alebo znemožnenie výkonu akéhokoľvek výkonu povolania), aby išlo o výnimočný prípad hodný mimoriadneho zreteľa, ktorý by odôvodňoval odškodnenie zákonom prípustnej miery zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Preto odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie a úvahy im predchádzajúce za správne a korešpondujúce so zistenými skutkovými okolnosťami.

25. Podstatou odvolacích námietok žalobcu voči zamietnutiu jeho nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia bol spôsob, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou posúdenia závažnosti negatívnych zmien v kvalite jeho života v dôsledku úrazu, ktoré hodnotenie jeho súkromného života považoval za neprípustné a že súd prvej inštancie nenáležite posúdil vplyv funkčných a psychických trvalých následkov poškodenia jeho zdravia na jeho každodenný život, v dôsledku čoho nedôvodne žalobu zamietol. Prioritným dôvodom navýšenia SSU bola podľa žalobcu skutočnosť, že bol v dôsledku úrazu uznaný fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 45%. S týmito odvolacími námietkami žalobcu sa odvolací súd nestotožnil a v plnom rozsahu sa pridržiava odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie (§ 378 ods. 2 CSP) so zdôraznením, že aj keď žalobcovi bola priznaná miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť stanovená na 45%, na čo žalobca poukazuje, nejde u neho o taký prípad hodný mimoriadneho osobitného zreteľa, ktorý by vyžadoval priznanie mu nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. A tak, ako žalobca poukázal v odvolaní, aj s poukazom na ním označené uznesenia Najvyššieho súdu SR na to, že v zmysle ust. § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. uznanie invalidity je jedným, nie však jediným dôvodom hodným osobitného zreteľa pre zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., taktiež okrem toho musia byť splnené aj ďalšie nevyhnutné predpoklady pre naplnenie opodstatnenia nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa citovaného ustanovenia. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zák.č. 437/2004 Z.z. vystihuje povahu individuálnych dôvodov, ktoré v danom prípade treba považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa. U žalobcu ako poškodeného po dopravnej nehode s prihliadnutím na závažnosť a intenzitu následkov poškodenia zdravia vo všetkých oblastiach jeho súkromného, pracovného a spoločenského života, nedošlo k takým podstatným a závažným zmenám so stavom pred

nehodou, ktoré by ho až natoľko obmedzovali v týchto oblastiach života. Sám žalobca vo svojom odvolaní správne konštatuje, že v zmysle relevantnej právnej úpravy sa navýšenie odškodnenia SSU posudzuje individuálne, vo vzťahu ku konkrétnemu poškodenému a zmenám, ktoré nastali v jeho živote po úraze. Okrem toho je potrebné pri posudzovaní každého individuálneho prípadu porovnávať aj v súvislosti s obdobnými prípadmi poškodených.

Pri dopravnej nehode dňa 24.7.2013 žalobca vo veku 50 rokov utrpel úraz, a to poškodenie predkolenia-otvorenú fraktúru ľavého predkolenia, dňa 13.9.2013 podstúpil reoperáciu pre rotáciu nohy dovnútra, odkedy má mať trpnutie 1.-3. prsta, zhoršenú hybnosť prstov, a v prepúšťacej správe je uvedené, že bol prepustený do ambulantnej starostlivosti v dobrom stave dňa 2.8.2013, podľa neurologického vyšetrenia zo dňa 29.10.2013 mala u neho pretrvávať zhoršená hybnosť prstov. Z psychiatrického vyšetrenia zo dňa 31.1.2014 vyplýva, že u žalobcu išlo o subjektívne komplikované hojenie a obmedzenie funkčnosti, mal strach, čo s ním bude, či sa bude môcť vrátiť do práce, rozmýšľal, či ho neprepustia z práce, nebude si doma vedieť urobiť ani základné veci. V konaní na pojednávaní dňa 13.1.2017 žalobca sám uviedol, že i keď má dospelých synov, väčšinu prác vykonáva sám, nie je teda odkázaný na pomoc iných osôb pri rôznych životných úkonoch, nehráva už rekreačne futbal, nebehá, pokiaľ sa už neodváža sadnúť na motorku z dôvodu strachu, ide o prirodzený pocit po nehode, nie vylúčenie z tejto činnosti, vedie motorové vozidlo na automat, a pokiaľ tvrdí, že po úraze má problém s kontrolou emócií, psychicky sa zle cíti, zo správy PsyRM, spol. s r.o. o jeho psychologickom vyšetrení okrem iného vyplýva, že u žalobcu má ísť v dôsledku traumatizujúcej udalosti (nehody) o poruchy spánku, zníženú frustračnú toleranciu s pocitmi menejcennosti neistoty a strachu, avšak aj že „pacient prejavuje sklon nadmerne sa zaoberať so svojim zdravotným stavom, prehnane reaguje aj na menšie telesné dysfunkcie. Podľa jeho manželky po nehode nedokáže dobre vyliezť na rebrík, čo ho obmedzuje pri prácach okolo domu, nevydrží dlho pracovať na záhrade, vo voľnom čase opravoval autá a motorky, teraz je v tom obmedzený, bol veselší, spoločenský. Aj po poškodení zdravia v dôsledku dopravnej nehody tak žalobca vo voľnom čase naďalej pracuje v záhrade, aj keď podľa jeho vyjadrenia a vyjadrenia jeho manželky, tieto práce už nevydrží tak dlho vykonávať, nejde tým však o značnejšie obmedzenie, a to ani pri vykonávaní iných uvedených činností, ktoré predtým vykonával, pre mimoriadne zvýšenie nie sú naplnené podmienky tým, že žalobca ako uvádza, je pri týchto činnostiach limitovaný do takej miery, že nedokáže vyliezť na rebrík, zdvihnúť ťažšie veci, kľaknúť si. Pokiaľ žalobca tvrdil, že po dopravnej nehode mal prísť o prácu, keď pôsobil ako opravár rušňov a po zranení ju nemôže vykonávať a ponúkli mu náhradnú prácu ako pracovník nástrojárne a z triedy 08 mal prejsť do triedy 06, v konaní bolo preukázané, že podľa Mzdového dekrétu zo dňa 24.2.2015 (dopravná nehoda bola dňa 24.7.2013) bol žalobca preradený do profesie chemik v tarifnej triede 08 s účinnosťou od 1.1.2015 s priznanou tarifnou mzdou vo výške 639 Eur a k preradeniu žalobcu do profesie nástrojár so zaradením do tarifnej triedy 06 s tarifnou mzdou 598 Eur došlo až s účinnosťou od 1.1.2016. Ani odvolací súd nespochybňuje určité obmedzenia žalobcu v dôsledku predmetnej nehody, ani, že u žalobcu ide o nález trvalý, stacionárny, bez perspektívy zlepšenia, avšak aj s porovnaním závažnejších poškodení zdravia v iných prípadoch známych mu z rozhodovacej činnosti, stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že u žalobcu nejde o také závažné obmedzenie jeho uplatnenia, ktoré by vyžadovalo využitie zvýšenia náhrady odškodnenia sťažená spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. a považoval za dostačujúce žalovaným uhradené nároky žalobcu.

26. Žalovaný svojim odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznania žalobcovi nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v časti zastavenia konania proti nemu (II. výrok rozsudku) a v časti výroku, ktorým mu nebol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (IV. výrok rozsudku) a žiadal ho v týchto napadnutých častiach zmeniť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči nemu v rozsahu 14% alebo v týchto častiach rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Konštatoval, že žalobca bol úspešný v časti 14 997,60 Eur (teda 57%) z uplatnenej sumy 26 360,84 Eur) a neúspešný v časti 11 363,24 Eur (teda 43%), naopak žalovaný bol v predmetnom konaní úspešný v časti 11 363,24 Eur (teda v 43% z uplatnenej sumy 26 360,84 Eur). Pomer úspechu žalobcu tak podľa neho predstavuje hodnotu 14% (57% - 43%), čo je v rozpore so súdom prvej inštancie priznanou náhradou trov konania vo výške 100%. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie v časti náhrady trov konania nároky strán sporu nesprávne právne posúdil, keď tieto nároky posudzoval separátne, a to zvlášť pre nároky na náhradu základu SSU v psychickej časti a zvlášť v prípade žalobcom uplatneného navýšenia SSU, čím nebol rešpektovaný pomer úspechu vo veci, a to aj napriek tomu, že žalobca bol v predmetnom konaní úspešný len v 75% ním uplatnených nárokov a takáto separácia nárokov na náhradu trov konania nemá podľa neho oporu v žiadnom zákonom ustanovení. Na základe uvedeného mal za to, že pomer úspechu vo veci bolo potrebné hodnotiť jednotne

vzhľadom na celý nárok uplatnený v predmetnom konaní, ktorý zodpovedal celkovej sume 26 360,24 Eur, na základe čoho v prípade 57% úspechu žalobcu a jeho 43% úspechu predstavoval pomer úspechu 14 %. Postup súdu prvej inštancie v prípade posúdenia uplatnených nárokov na náhradu trov konania považoval za v rozpore s ust. § 255 ods. 2 CSP, ktoré upravuje otázku posudzovania nárokov na náhradu trov konania v prípade čiastočného úspechu strany sporu. Realizáciou uvedenej separácie nárokov na náhradu trov konania podľa žalovaného dochádza k znevýhodňovaniu menej úspešnej strany sporu v prípade, kedy úspešnejšia strana sporu nemala 100% úspech v danom spore. Mal preto za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa náhrady trov konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v tejto časti.

27. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t.j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). Korektnosť rozhodnutia všeobecného súdu nemusí byť v každom prípade identifikovaná výlučne s jediným do úvahy prichádzajúcim riešením. Priestor pre uplatnenie tohto názoru nadobúda osobitú šírku práve pri rozhodovaní otázok, ktoré meritórny spor skôr procesne dopĺňajú (napr. trovy konania), než by tvorili jeho materiálnu súčasť.

Vzhľadom na uvedené k takémuto zásahu základných práv žalovaného a k jeho porušeniu práva na súdnu ochranu v danom prípade pri rozhodovaní o náhrade trov konania súdom prvej inštancie nedošlo, keď o náhrade trov konania rozhodol jednak samostatným výrokom v časti týkajúcej sa zastavenia konania podľa § 256 ods. 1 CSP a tento nárok na náhradu trov konania priznal žalobcovi, keďže k zastaveniu v časti konania v sume 14 997,60 Eur došlo k procesného hľadiska zaviniením žalovaného, ktorý žalobcovi plnil po podaní žaloby a ide o nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak len z časti zastaveného konania týkajúceho sa sumy 14 997,60 Eur, nie z celého konania, a jednak samostatným výrokom o nároku na náhradu trov konania v časti zamietnutia žaloby žalobcu podľa § 255 ods. 1 CSP, v ktorej časti konania vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému, avšak tento mu vzhľadom na to, že mu v konaní trovy nevznikli, nebol voči žalobcovi neúspešnému v tejto časti priznaný.

30. Odvolací súd tak z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania vo výrokoch II. a IV podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP a vzhľadom na čiastočný neúspech obidvoch sporových strán v odvolacom konaní, žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 2 C.s.p. nie je prípustné v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C.s.p.